

Dosarul nr. 2ra-201/22
2-20146125-01-2ra-14022022

prima instanță: Judecătoria Bălți, sediul Sângerei – I. Popescu
instanța de apel: Curtea de Apel Bălți – S. Procopciuc, N. Chircu, E. Grumeza

ÎNCHEIERE

13 aprilie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Maria Ghervas

examinând admisibilitatea recursurilor declarate de Procuratura Generală a Republicii Moldova și de Ministerul Justiției al Republicii Moldova,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Ștefan Horoșii împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova, intervenient accesoriu Procuratura Generală a Republicii Moldova cu privire la repararea prejudiciului material și moral cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală și procuraturii, și încasarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 30 noiembrie 2021 a Curții de Apel Bălți, prin care au fost respinse apelurile declarate de Ștefan Horoșii, Ministerul Justiției al Republicii Moldova, Procuratura Generală a Republicii Moldova și a fost menținută hotărârea din 24 mai 2021 a Judecătoriei Bălți, sediul Sângerei,

c o n s t a t ă :

La 19 noiembrie 2020 Ștefan Horoșii a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova cu privire la repararea prejudiciului material și moral cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală și procuraturii, și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamantul Ștefan Horoșii a invocat că a fost învinuit de către organele de urmărire penală de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) din Codul penal, precum că având scopul și intenția de dobândire ilicită a bunurilor altei persoane, prin înșelăciune și abuz de încredere, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor, în perioada cuprinsă între 25 martie 2013 - decembrie 2013, sub pretextul împrumuturilor pe un termen de o lună, a obținut de la Gheorghe Roșca prin abuz de încredere mijloace bănești în sumă totală de 47 000 de euro, cauzându-i părții vătămate o daună materială considerabilă.

Prin sentința din 12 aprilie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sectorul Centru, Ștefan Horoșii, învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute de art.190 alin (5) din Codul penal, a fost achitat, deoarece fapta acestuia nu întrunește elementele infracțiunii.

Prin decizia din 06 martie 2019 a Curții de Apel Chisinau au fost admise apelurile declarate de către procurorul în Procuratura mun. Chisinau oficiul Centru,

Dumitru Plămădeală și avocatul Alexandru Bot, în interesele părții vătămate Gheorghe Roșca, fiind casată integral sentința din 12 aprilie 2018 a Judecătoriei Centru, mun. Chisinau și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit de prima instanța, prin care Ștefan Horoșii a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.190 alin. (5) din Codul penal, aplicându-i pedeapsa sub forma de 8 ani închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis. Termenul executării pedepsei fiind calculat din momentul reținerii. S-a admis parțial acțiunea civilă înaintată de Gheorghe Roșca privind încasarea prejudiciului material în sumă de 40 000 de euro și s-a încasat de la Ștefan Horoșii în beneficiul lui Gheorghe Roșca suma de 27 000 de euro.

Prin decizia din 14 iulie 2020 a Curții Supreme de Justiție a fost respins ca inadmisibil recursul ordinar declarat de avocatul Alexandru Bot în interesele părții vătămate Gheorghe Roșca. A fost admis recursul ordinar declarat de către avocatul Gheorghe Amihalachioaie în interesele lui Ștefan Horoșii și a fost casată integral decizia din 06 martie 2019 a Curții de Apel Chisinau cu menținerea sentinței din 12 aprilie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, prin care Ștefan Horoșii, învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) din Codul penal, a fost achitat deoarece fapta acestuia nu întrunește elementele infracțiunii.

În baza deciziei instanței de recurs, la data de 15 iulie 2020 reclamantul Ștefan Horoșii a fost eliberat din instituția penitenciară.

Reclamantul Ștefan Horoșii a invocat că în urma ilegalităților comise de către organele de drept, i-au fost cauzate suferințe fizice și psihice, suportate pe parcursul unei perioade îndelungate (20 noiembrie 2014 – 28 iulie 2015). A fost privat ilegal de libertate pe o perioadă de 374 zile, fapt care i-a lezat onoarea și demnitatea.

Reclamantul a solicitat repararea prejudiciului material, ce constă din salariul mediu lunar, de care a fost lipsit din cauza condamnării la privațiunea de libertate pe o perioadă de 374 zile, ceea ce constituie suma de 88 020 de lei, repararea prejudiciului moral estimat la suma de 1 000 000 de lei, precum și încasarea cheltuielilor de asistență juridică în mărime de 42 000 de lei, suportate la examinarea cauzei penale în toate instanțele judecătorești, încasarea cheltuielilor suportate pentru deplasările la organele de urmărire penală, organul procuraturii sau instanța de judecată în mărime totală de 5491 de lei, încasarea cheltuielilor de judecată suportate în prezenta acțiune civilă în sumă de 4 000 de lei.

Prin încheierea din 01 februarie 2021 a Judecătoriei Bălți, sediul Sângerei a fost atras în proces în calitate de intervenient accesoriu Procuratura Generală.

Prin hotărârea din 24 mai 2021 a Judecătoriei Bălți, sediul Sângerei acțiunea depusă de Ștefan Horoșii a fost admisă parțial. S-a încasat din contul bugetului de stat prin intermediul Ministerului Justiției în beneficiul lui Ștefan Horoșii prejudiciul material ce constituie salariul neprimat în sumă de 88 020 de lei, suma de 5 491 lei cheltuielile efectuate în legătură cu chemările la organele de urmărire penală, organul procuraturii și instanțele de judecată, suma de 46 000 de lei cheltuielile de asistență juridică și prejudiciul moral în mărime de 200 000 de lei, pentru tragerea ilegală la răspundere penală.

Hotărârea instanței de apel a fost contestată, în termenul prevăzut de art. 362 din Codul de procedură civilă, de către Ștefan Horoșii, Procuratura Generală și Ministerul Justiției (f.d. 88, 91, 92 vol. I).

Prin decizia din 30 noiembrie 2021 a Curții de Apel Bălți au fost respinse apelurile declarate de Ștefan Horoșii, Ministerul Justiției și Procuratura Generală și a fost menținută hotărârea din 24 mai 2021 a Judecătorei Bălți, sediul Sângerei (f.d. 242-252 vol. I).

Din perspectiva apariției prejudiciului cauzat prin acțiunile organelor de urmărire penală, ale procuraturii sau ale instanțelor de judecată, instanțele ierarhic inferioare au stabilit existența temeiurilor generale, prevăzute de art. 2007 din Codul civil și temeiurilor speciale, prevăzute de art. 3 alin. (1) din Legea nr. 1545 din 25 februarie 1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești.

Instanțele ierarhic inferioare au stabilit că Ștefan Horoșii este în drept de a pretinde repararea prejudiciului cauzat în urma acțiunilor organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, întrucât acesta prin act judecătoresc irevocabil a fost achitat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.190 alin. (5) din Codul penal, pe motiv că fapta acestuia nu întrunește elementele infracțiunii. Odată cu constatarea violării drepturilor lui Ștefan Horoșii prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, urmează a fi reparat atât prejudiciul moral, cât cel material cauzat prin aceste acțiuni.

Cu referire la pretenția privind repararea prejudiciului material în sumă de 88 020 lei cu titlu de salariu neprimat, instanța de apel și prima instanță au specificat că conform prevederilor art. 7 lit. a) din Legea nr. 1545 din 25 februarie 1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, în cazurile menționate la art.3, persoanei fizice sau juridice i se compensează sau i se restituie salariul și alte venituri provenite din muncă, ce constituie sursa ei principală de existență, de care a fost privată în urma acțiunilor ilicite.

Astfel, reieșind din probele prezentate și informația anexată, instanțele ierarhic inferioare au încasat în beneficiul reclamantului Ștefan Horoșii prejudiciu material cu titlu de salariu neprimat (venit ratat) în mărime de 88 020 lei, dedus din extrasul din contul personal al lui Ștefan Horoșii, eliberat de Casa Națională de Asigurări Sociale pentru perioada 27 aprilie 2018 - 06 martie 2019.

Totodată, ținând cont de natura dreptului lezat, de caracterul și gravitatea suferințelor suportate, de statutul persoanei, de perioada aflării sub învinuirea penală și procedurii judiciare, de faptul că Ștefan Horoșii a fost privat de libertate pe o perioadă de la 08 iulie 2019 și până la 15 iulie 2020, cât și de faptul că Ștefan Horoșii a fost achitat de săvârșirea infracțiunii încriminate pe motiv că fapta acestuia nu întrunește elementele infracțiunii, instanțele ierarhic inferioare au dispus admiterea parțială a pretențiile reclamantului cu privire la repararea prejudiciului moral și au stabilit quantumul prejudiciului moral în mărime de 200 000 lei, care este echitabilă suferințelor psihice suportate de ultimul.

Solicitările reclamantului privind încasarea cheltuielilor de judecată suportate atât în cadrul examinării cauzei penale, cât și în cadrul prezentei cauze civile, de asemenea au fost admise integral.

Instanțele de judecată au stabilit că Ștefan Horoșii s-a deplasat de mai multe ori la organele de urmărire penală, organul procuraturii pentru a fi audiat și a participat nemijlocit la ședințele de judecată în instanțele de judecată, și reieșind

din probele anexate la materialele cauzei au constatat cu certitudine că, Ștefan Horoșii a suportat cheltuieli în legătură cu deplasările la organele de drept în mărime de 5 491 de lei.

La 12 ianuarie 2022 Procuratura Generală a declarat recurs împotriva deciziei din 30 noiembrie 2021 a Curții de Apel Bălți, solicitând casarea integrală a deciziei recurate și a hotărârii primei instanțe, cu adoptarea unei decizii noi, prin care acțiunea să fie respinsă integral (f.d. 1-7 vol. II).

În motivarea recursului a invocat interpretarea eronată de către instanțele ierarhic inferioare a prevederilor Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești. La determinarea prejudiciului moral, instanțele de judecată urmau să respecte criteriul echității, care presupune că despăgubirile pentru prejudiciul moral trebuie să fie juste, raționale și echitabile, adică în așa fel trebuie stabilite, încât să asigure o compensare suficientă și nicidecum exagerată a prejudiciului moral cauzat.

A susținut că pentru angajarea răspunderii statului pentru prejudiciul cauzat prin erori judiciare și de urmărire penală, sunt necesare unele condiții speciale și anume existența faptei ilicite. Însă, la materialele cauzei nu există nici un act emis de către judecătorul de instrucție sau de către instanța de judecată, prin care acțiunile organelor de urmărire penală, ale procuraturii sau ale instanței de judecată ar fi fost declarate ilegale.

În opinia recurenteii suma prejudiciului material și moral încasate de instanțele de judecată sunt exagerate și nu corespund realității, nefiind direct proporțională criteriului de rezonabilitate.

Consideră compensarea cheltuielilor de asistență juridică în cauza penală în mărime de 46 000 de lei ca fiind exagerate și neîntemeiate.

La 28 martie 2022 Ministerul Justiției a declarat recurs împotriva deciziei din 30 noiembrie 2021 a Curții de Apel Bălți, solicitând casarea integrală a deciziei recurate și a hotărârii primei instanțe, cu adoptarea unei decizii noi de respingere a acțiunii integral (f.d. 1-7 vol. II).

În motivarea recursului a invocat că este neîntemeiată justificarea instanțelor ierarhic inferioare privind necesitatea reparării prejudiciului material și moral cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, precum și încasarea cheltuielilor de judecată în beneficiul lui Ștefan Horoșii, în condițiile analizate prin prisma prevederilor art. 3 alin. (1) din Legea nr. 1545 din 25 februarie 1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești. Nu orice acțiune a organelor de drept și judecătorești atrage răspunderea statului. Este important și necesar să se constate ilegalitatea actului procedural emis de către organul de drept. Pentru angajarea răspunderii statului pentru prejudiciul cauzat prin erorile judiciare și de urmărire penală, sunt necesare unele condiții speciale și anume existența faptei ilicite. La materialele dosarului nu există niciun act procedural definitiv și irevocabil al instanței de judecată sau a organului ierarhic superior, prin care s-au stabilit ca fiind ilegale acțiunile organului de urmărire penală.

Prin referința din 07 martie 2022 intimatul Ștefan Horoșii a solicitat de a considera recursul ca fiind unul inadmisibil (f.d.13 vol. II).

Examinând temeiurile recursurilor în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursurile sunt inadmisibile, din motivele ce succed.

În conformitate cu articolul 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Completul de admisibilitate al instanței de recurs subliniază că, un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil prevăzute la articolul 6 § 1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (a se vedea cauza Lebedinschi v. Republica Moldova, 16 septembrie 2015, § 32; cauza Sultan v. Republica Moldova, 05 iunie 2018, § 24).

În aceste condiții, procedura de admisibilitate a cererii de recurs va fi efectuată și analizată prin prisma articolului precitat, care cuprinde, în mod particular, dreptul de acces la justiție și dreptul de a fi auzit.

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere.

În acest sens, criteriile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea *inter alia* cauzele Marc Brauer v. Germania, 01 septembrie 2016, § 34; Miessen v. Belgia, 16 octombrie 2016, § 64; Samardžić v. Croația, 20 iulie 2017, § 28; Zubac v. Croația (Marea Cameră), 05 aprilie 2018, § 82).

Așadar, prin prisma articolului 433 din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate verifică dacă actul judecătoresc de dispoziție recurat poate constitui obiectul recursului, dacă cererea dedusă judecății este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Prin urmare, obiectul cererilor de recurs se referă la decizia din 30 noiembrie 2021 a Curții de Apel Bălți, care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Succesiv, completul de admisibilitate notează că, în cazul în care, dreptul de acces la justiție este limitat fie de lege, fie de fapte, instanțele naționale trebuie să verifice dacă aceste restricții au redus esența dreptului și, în special, dacă ele urmăresc un scop legitim și dacă există o legătură rezonabilă de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul care trebuie îndeplinit (a se vedea cauzele Levages Prestations Servicii v. Franța, 25 octombrie 1996, § 40; Tricard v. Franța, 10 iulie 2001, §§ 29, 33; Freitag v. Germania, 19 iulie 2007, § 37; Marc Brauer, 01 septembrie 2016, § 34).

Articolul 434 din Codul de procedură civilă prescrie că, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă

legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

În conformitate cu art. 111 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, termenul de procedură se instituie prin indicarea unei date calendaristice, datei comunicării actului de procedură, a unei perioade sau prin referire la un eveniment viitor și cert că se va produce. În ultimul caz, actul de procedură poate fi efectuat în decursul întregii perioade. Dacă începutul curgerii termenului este determinat de un eveniment sau moment în timp care va surveni pe parcursul zilei, inclusiv de comunicarea actului de procedură, atunci ziua survenirii evenimentului sau a momentului nu se ia în considerare la calcularea termenului.

Normele procedurale referitoare la termenele pentru căile de atac sunt, înafara oricărui dubiu, menite să asigure buna administrare a justiției și respectarea, în special, a principiului securității juridice. Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea cauzele *Tricard v. Franța*, 10 iulie 2001, § 29; *Nicolae Popa v. România*, 09 decembrie 2014, § 16; *Tence v. Slovenia*, 31 mai 2016, § 31). Mai mult, CtEDO a statuat că, în cazul în care termenul pentru o cale de atac ordinară este prelungit după o perioadă considerabilă de timp, o astfel de decizie poate încălca principiul securității juridice (a se vedea cauzele *Ponomaryov v. Ucraina*, 03 aprilie 2008, § 41; *Ustimenko v. Ucraina*, 20 octombrie 2015, § 47).

Curtea de Apel Bălți a pronunțat decizia la data de 30 noiembrie 2021.

Conform extrasului din poșta electronică cu adresa de e-mail „valentin.ionita@justice.md”, decizia motivată din 30 noiembrie 2021 a Curții de Apel Bălți a fost comunicată electronic Procuraturii Generale și Ministerului Justiției la data de 28 ianuarie 2022 (f.d. 256 vol. I).

Astfel, completul de admisibilitate consideră în termen recursul declarat de Procuratura Generală la 12 ianuarie 2022, precum și recursul declarat de Ministerul Justiției la 28 martie 2022 împotriva deciziei din 30 noiembrie 2021 a Curții de Apel Bălți.

Succesiv, completul de admisibilitate evocă faptul că, în conformitate cu articolul 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform articolului 433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4);

a¹) recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 429 alin. (5);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

In concreto motivelor inserate în cererile de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate. Or, recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat. Însă, din analiza cererilor de recurs depuse de Procuratura Generală și de Ministerul Justiției rezultă că aceștia nu au evidențiat memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate, limitându-se la reiterarea circumstanțelor faptice ale cauzei.

În acest sens, completul de admisibilitate menționează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera ilegalitatea hotărârii. Respectiv, nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de ilegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

La caz, completul de admisibilitate vădește că, argumentele invocate în cererile de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiurile aplicabile doar procedurii de apel și nu se regăsesc în articolul 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului. Ba mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse

examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma articolului 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursurilor declarate, deoarece Procuratura Generală și Ministerul Justiției nu au invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel. Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursurilor, deoarece sunt lipsite de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului recurenților cu soluția dată de instanța inferioară, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (*Doorson v. Olanda*, 26 martie 1996, § 67). La acest capitol instanța de recurs reține că recursurile declarate de Procuratura Generale și de Ministerul Justiției nu s-au bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespund cerinței de a fi „efective”, fiind lipsite de șanse de succes și nu sunt capabile să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că, în condițiile din speță, cererile de recurs au fost depuse după ce Procuratura Generale și Ministerul Justiției au avut posibilitatea de a fi auzite de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea *mutatis mutandis* „*Levages Prestations Services*” v. Franța, cererea nr.21920/93 din 25 octombrie 1996, §§ 48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurenților le-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 § 1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (*Blücher v. Cehia*, cererea nr. 58580/00 din 11 aprilie 2005, §§ 65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recursuri nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera recursurile declarate de Procuratura Generală și de Ministerul Justiției împotriva deciziei din 30 noiembrie 2021 a Curții de Apel Bălți, în baza articolului 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibile.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibile recursurile declarate de Procuratura Generală a Republicii Moldova și de Ministerul Justiției al Republicii Moldova împotriva deciziei din 30 noiembrie 2021 a Curții de Apel Bălți.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

judecătorii

Galina Stratulat

Maria Ghervas